GILLETTE:
BILLED AFTER DEATH

FERDINANDO FREGA

GILLETTE: FATÛRE PIŞTÎ MIRINÊ

The Art of Attraction · 07

Mirin tu carî nebûbû pirsgirêk. Ji bo zilamekî wek min, tenê xema hilbijartina cih hebû, û heke ev derfet bidaba min, bê guman min ê ya herî baş hilbijarta: nivîna jineke ku min nas nedikir.

Bi dîtina min, ew bi dûr ve xala derbasbûnê ya herî xweşik bû di navbera tiştê ku em in û tiştê ku em ê bibin de, her tim bi plana ku em sepana kêfê wek cihaz bi xwe re bibin.

Ahahahahahah

Şeş caran komaya klînîkî hewl dabû û bi ser neketibû, bi hêviya jiyanê ya ku bi texmînî hatibû ragihandin: di navbera çil û heşt saetan û herî zêde sî rojan de. Lê yên ku ev pêşbînî dikirin pir caran doktor bûn — ew ên ku heqê reçeteyên wan xizmeta tenduristiyê ya giştî dide, û ne tenê ew: herwiha yê ku bi heqên veşartî yên di nav reçeteyên armanckirî de ji bo şirketên dermanan bi metresa xwe re diçe tetîlê — û tu carî, tu carî, ne pêşbîniyeke rastîn a pisporekî meteorolojiyê.

Û her carê, li tenişta nivînê, hebû — di wextê xwe de, û heta ku bîra min dibire her tim heman yek, heman format û reng, heman hûrgilî, bê qulên hewayê, mîna ku li gorî pîvanê hatibe çêkirin — tabûtek bi etîketa navekî: FERDINANDO FREGA.

Kesî nekeniya, lê ew her tim li wir dima, li bendê, dema ku lijneya dojehê biryar dida ka gelo ji wan re çêtir e ku min li ser

rûyê erdê bihêlin, da ku bi gillettenarrative.com qûna her kesî biêşînim, an jî bihêlin ez derbasî wî cihî bibim, bê telefon û bê pere, ku belkî min ê li wir ALFHABETDEVILeke nû biafiranda ku bê guman dê formata wan a niha jî hejandiba.

Û dema ku diyar bû ku divê ez li ser rûyê erdê bimînim, rojekê heta fatûreya mala cenazeyan jî hat, bi vê danasînê di hûrgilî û xalên lêçûnê de:

6 rawestan ji bo erebeya cenazeyan;

Rezervkirina tabûtê;

Modela du-qalikî, mezinahiya XXL;

Heşt hilgirên tabûtê, ji bo sî saetan hatine girtin;

Lênêrîn û dema bendewariyê bi amadebûnê;

Bac û baca nirxê zêdekirî.

Faîz û nûvekirina nirxê.

Tevahî: 3.500 euro, bi veguhastina bankê di nav 30 rojan de ji dîroka fatûreyê.

Di nav wê efsûnê de, ez çûm agahiyên wergir kontrol bikim, bawer bûm ku şaşiyek e, lê li şûna wê min yên xwe dîtin, bêkêmasî rast. Tu guman tune bû: diviyabû mirî heqê yê zindî bida, û daxwaz li derveyî her nîqaşê bû.

Lê kesî nizanibû ku ez kesekî wisa me ku tu li benda wî nînî. Ji nexweşxaneyê derketî, di wextê xwe yê vala de û di dema bendewariya dirêj a li malê de, min baldarî kir ku telefonî şirketa cenazeyan bikim, û min xwe wek kurê mirî da nasîn. Piştî ku min hinek wext veqetand, henekek li dû henekê, û min

dilê sekretereyê qezenç kir, min ew vexwend şîvê, û wê bê zehmetî qebûl kir. Wekî din, ez tenê kurê mirî bûm.

Min ê mesele bi çavên xwe bidîta û fêm bikira ka paşê çi diqewime, dema ku zilamek bi pênaseyê mirî tê hesibandin — lê min ê karibûya wê zindî vebêjim. Ya ku ez dikişandim ew bû.

Ez çûm ku wê ji mala wê bigirim. Bîhneke xurt û şîrîn li xwe kiribû, ji wan ên ku dibêjin min bigire, ez ya te me. Nêzîkî çil salî bû, ne tam di kulîlka ciwaniya xwe ya yekem de.

Ez gelekî ji wê mezintir bûm, lê di malbata min de temen her tim nêrînek bû, ne rastiyek li ser belgeya jidayikbûnê, û wekî din, meriv bi nasnameya xwe re nakeve nav nivînê: ew ji bo dêrê ye, dema ku meriv dizewice.

Piştî şîvê min li dijî fatûreya mirinê îtîraz kir — ne li dijî xizmetan bi xwe, ew pîroz bûn û li derveyî nîqaşê, lê li dijî kalîte û cureyê wan, ku ne li ser wan li hev hatibû kirin û ne jî hatibûn pêşniyarkirin: sîparîş bi xwe bi xwe derketibû. Belengaz zehmetiya wê kêliyê hîs kir û çareyek din jê re nema ji bilî ku daxistinekê pêşkêşî min bike. Lê çiqas?

Min nedixwest wek kesekî êrîşkar xuya bikim — wekî din, ez miriyê texmînkirî bûm — loma min beşa darayî avêt rojeke din, û wê qebûl kir.

Dema ku wext hat ku heqê şîvê were dayîn, mîna bi sêrbaziyê, min fêm kir ku cizdana min ne bi min re ye, lê ew têra xwe dilnerm û nazik bû ku ji min re got ew ê bide, ne pirsgirêk e. Hê jî mîqdar tê bîra min: 169 euro.

Dema em derketin, min ew vegerand malê û min lêborîn xwest. Min jê re got ku min cizdana xwe bi hemû belgeyên xwe re winda kiriye û ku, ji bo wê êvarê, evîndarî jî dê di nav tiştên winda de bimîne.

Ew keniya lê tiştek negot. Wê serê xwe hejand, bi wî awayî ku tenê jin dizanin.

Nêzîkî saetekê şûnde min jê re peyamek şand ku min ew dîtiye, û paşê ew rêzên ku ew şok kirin:

Tu dizanî, ez ew im yê fatûreyê.

Min ji te re gotibû ku ez mirî me.

Pirsgirêk ev e ku ez hê jî zindî me, û ez berdewam ji şirketa te re dibim lêçûn.

169 euro delîl in.

Tu carî bi zilamekî ku namire bawer neke.

Ferdinando